

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘
แม่แต่เสียงธรรมก็ว่าเป็นพิษร้ายแรง

ก่อนจ้งหัน

นี่ดูไว้พระท่านจัดอะไรต่ออะไรเพื่อในครัว ท่านทำอย่างเป็นธรรมดาเป็นธรรมทุกอย่าง เพื่อความสม่ำเสมอของทุกคนที่อยู่ในครัวด้วยกัน และมาปฏิบัติธรรมด้วยกัน ให้เป็นธรรมด้วยกัน ของที่จัดเข้าไปๆ นั้นมันจะมีตัวแสบๆ นะคอยมาแอบเอาของดิบของดีออกไปกินเฉพาะตัวเองๆ มันจะมีอยู่ในครัวนั้นนะ ให้สอดแทรกดู ถ้ารายไหนเป็นอย่างนั้นแล้วให้มาบอกเรา พระท่านอุตสาหะพยายามจัดนี้เป็นธรรมล้วนๆ เห็นไหม จนบางครั้งหมู่เพื่อนฉันจนจะเสร็จแล้วค่อยต่อมๆ มาฉัน เพราะท่านจัดอันโน้น ท่านทำขนาดนั้นนะท่านเป็นธรรม

ไอ้พวกที่อยู่ในครัวตัวแสบๆ มันมีนะ มันคอยจะเอาอะไรที่ว่าอาหารดีๆ โลกสมมุติมีอย่างนั้นนี่ มันจะดอดมาปั๊ๆ มาเอานั่น ตัวไหนตัวเช่นนั้นให้มาบอกเรา จะไม่ได้อุทธรณ์อะไรเลย ศาลต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา ก็ไม่มี มีแต่ศาลตัดสินคอขาดไปเลย มันมีนะ ไม่พูดเช่นนี้จะไม่รู้เรื่อง ความเป็นมันเป็นมาอย่างนั้นอยู่แล้วไม่เคยพูดวันนี้พูดให้ชัดเจนเสีย รายไหนเป็นอย่างนั้นอย่าให้มีในครัวนะ ให้บอก มันเป็นนะ พระท่านจัดด้วยความเป็นธรรมๆ ด้วยความเมตตาๆ ตั้งแต่เราลงไปสั่งการอะไรๆ เรียบร้อย แล้วพระท่านไปจัดทำๆ

บางครั้งหมู่เพื่อนฉันจะเสร็จแล้วค่อยต่อมๆ มา จัดอันนั้นเสร็จแล้วค่อยมา ท่านทำด้วยความเมตตา ด้วยความเป็นธรรมขนาดไหน ไอ้เรานี้คอยแต่ต่อมๆ อะไรที่ดีฉวยมับๆ เหมือนแมวเหมือนลิงไม่ได้นะ อยู่ในครัวมี ตัวสำคัญๆ มันมีนะ แล้วตัวไหนมีให้บอก ไม่ต้องบอกมากละ ให้มากกระซิบบเรา เราก็จะกระซิบบต่อ ให้พร

หลังจ้งหัน

เมื่อวานนี้รีบไปด่านโน้น ออกจากนี้ปั๊จัดของเต็มรถแล้วไปเลยไปด่าน เพราะเราจะไปกรุงเทพ กว่าจะกลับมาก็เป็นเวลานานมาก เดือนกว่า เลยรีบไป ยังไม่ถึงเวลาก็ตามเราไปเสีย ไปด่านสองด่าน ไม่ลงรถเลย พอไปจอดรถปั๊บชนของลงปั๊บๆ ครบหมดแล้ว แล้วไปด่านนั้นทุ่มลงหมดกลับเลยไม่ลง เขาให้ลงเราก็ไม่ลง ร่วม ๖ ชั่วโมงนะทั้งไปทั้งกลับ ไม่ลงที่ไหนเลย จอดรถเอาของลงเท่านั้น จากนั้นมาเลย ๖ ชั่วโมงด่านสุดท้ายไม่ใช่ใกล้ๆ นะ นู่นจนจะถึงหล่มสัก ดูยังเหลือ ๒๕ กิโลเมตร ด่านสุดท้ายไปหาอำเภอลหล่มสัก นั้นละไปถึงด่านนั้นแล้วกลับมา มาอีกยังไม่ถึง ๓ โมง เพราะเราไป

ก่อน ๓ โมงเช้า เวลาขากลับมายังไม่ถึง ๓ โมง มาถึงนี่พอดี ไปไม่จอดที่ไหนเลย ไปส่ง
 ลิ่งของแล้วมา นี่ก็เพราะอำนาจความเมตตาที่นั่นแหละไม่ใช่อะไร ที่ไปดินนั้นดินนี้ไม่ใช่
 อะไร เพราะความเมตตาที่นั่น ไปด้วยความเมตตา

จึงอยากให้ธรรมเข้าสู่ใจนะ ใจจะค่อยเปลี่ยนแปลงไปในทางความสงบร่มเย็น
 ทั่วหน้ากัน ใจมีตัวพิษภัยอยู่ภายใน เห็นแก่เนื้อแก่ตัว เห็นแก่ตัวละเป็นที่หนึ่ง ธรรมนี้
 เห็นแก่ส่วนรวม กระจายไปหมด พอมีธรรมบัพจิตใจจะกระจายออกไปเรื่องความ
 เมตตาสงสารเพื่อนด้วยกัน หัวใจมีด้วยกัน มันจะกระจายออกไป เรื่องธรรมเป็นอย่าง
 นั้น อย่างที่เราพูดเมื่อเช้านี้เรื่องอาหาร พระท่านจัดนี้ท่านจัดเข้าข้างใน พระท่าน
 บิณฑบาตมาแล้วท่านไม่ค่อยสนใจกับบาตรของท่านแหละ

ท่านไม่สนใจจริงๆ เรื่องอาหารการกินไม่มีเลย ฉันจับแจ็บนิดหน่อยเท่านั้นเอง
 นอกนั้นจัดให้ข้างใน สำหรับท่านเองท่านไม่มีอะไรพระวัดนี้ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคย
 เรื่องอาหารการกินจะโลกมากในอาหารไม่ปรากฏ พระวัดนี้ไม่มี เราพูดให้ชัดๆ เลยว่า
 สำหรับพระวัดนี้ไม่มีการแสดงออกให้เห็นเลย เรียบตลอดตั้งแต่สร้างวัดมาจนกระทั่ง
 ปานนี้ มีอะไรท่านฉันนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นพอ ท่านจัดเพื่อผู้อื่นแหละมาก อย่างที่เรา
 ฉันนี้บางองค์จนกระทั่งพระฉันจะเสร็จแล้วถึงต่อมๆ มา คือท่านจัดเสร็จทางโน้นแล้ว
 มา องค์นั้นจัดอย่างนั้น องค์นี้จัดอย่างนี้ กว่าจะเสร็จก็สาย มาห่มเพื่อนฉันจนจะอึด
 หมดแล้วท่านค่อยมา อย่างนี้ละดูเอาซิ

ที่นี้เวลาจัดเข้าไปในครัว ตัวแสบๆ ตัวเห็นแก่ท้องแก่ปากตัวเอง มันไม่ได้เห็น
 แก่ธรรมนะ มันเห็นแก่ปากแก่ท้อง มันจะไปแอบเอาของที่ว่าของดิบของดีไปกินหมด
 นะ เพราะฉะนั้นเราถึงได้ขู่ไว้ ถ้าหากว่ามีอย่างนั้นให้บอกมา คนนี้จะไม่มู้อุทธนะเลย
 ไม่มีศาลตันศาลอุทธนะ ศาลตัดสินคอขาดทีเดียวเลย กับเราไม่ได้นะ สิ่งเหล่านี้เป็นภัย
 มาก เอาไว้ไม่ได้เลย เห็นแก่ตัว อาหารจัดเข้าไปในครัวท่านจัดอย่างสม่าเสมอ แยกแยะ
 ให้เสมอตั้งแต่นี้ไป ไปแล้วตัวแสบๆ ตัวสำคัญเห็นแก่ปากเห็นแก่ท้อง เห็นแก่ตัว ของ
 อันไหนดีๆ มันจะหยิบเอาไปๆ นะ มีในครัว ให้สังเกตดู ถ้ามีแล้วให้มากระซิบเรา การ
 จัดการไม่ยากเรา

การทะเลาะกันเหมือนกันข้างใน พอได้ทราบเท่านั้นไล่ทันทีเลยไม่ให้อยู่ สถาน
 ที่นี้ไม่ใช่สถานหมากัดกัน เป็นสถานอบรมศีลธรรม เห็นแก่อกแก่ใจ เห็นแก่ธรรมต้อง
 เห็นแก่กันและกันคนเรา เสมอไปหมดนะ ถ้าเห็นแก่กิเลสแล้วกระทบกระเทือนทั้งนั้น
 ไปที่ไหนกระทบที่นั่น ไปที่ไหนกระทบที่นี่ อย่างนี้ใช้ไม่ได้ อย่าให้มีนะ ในครัวเราไม่ได้
 ดูนะ มีแต่ต่อมๆ

ไปเฉยๆ สำหรับพระเณรของเราเราได้ชมมาตลอด เรื่องอย่างนี้ไม่มีสำหรับพระเรา มีเท่าไรๆ ท่านไม่ได้สนใจอะไรมากนัก ท่านเอาไว้นิดๆ หน่อยๆ ฉันทิดหน่อยเท่านั้นเอง นอกนั้นก็เพื่อไปหมด ทางโน้นก็มีแต่จะเพื่อเจ้าของๆ มันขัดกันนะ ทางนี้เพื่อเพื่อนฝูงด้วยกัน มีหัวใจด้วยกัน มาเพื่อปฏิบัติธรรมด้วยกัน มีความสม่ำเสมอกัน นั่นถูกต้องเรื่องธรรม จะเห็นแก่เนื้อแก่ตัวอย่างนี้ไม่ได้นะ ขวางธรรมมาก ใครที่เห็นแก่ตัวมาทำอย่างนั้นแล้วรู้สึกว่ายาวมากทีเดียว ไม่ควรให้อยู่ ให้นินทันทันทีเลย เอาไว้ไม่ได้คนประเภทนั้นมันขวางหมู่ขวางเพื่อน ให้พากันระมัดระวัง

กิเลสที่มันเร็วนะ ที่มันจะออกทำลายคนอื่นนี่เร็วที่สุด จะทำลายกิเลสในหัวใจเจ้าของมันไม่สนใจ มีแต่สิ่งสมกิเลสเท่านั้น ให้ดูทุกคนดูหัวใจเจ้าของ สำหรับพระเณรในวัดนี้เราได้ชมมาตลอดมา เราไม่เคยได้ตำหนิ เรื่องการขบการฉันของท่านท่านมักน้อยมาก เรียกว่ามักน้อยมาก มีอะไรท่านหยิบใส่ชนิดๆ หน่อยๆ ในบาตรท่าน ถ้าสมมุติว่ามันเหลืออย่างนี้ ท่านก็เหลือไว้เพื่อข้างนอกนะ ถ้าสมมุติว่ามันเหลือมากเหลือน้อย ท่านเพื่อข้างนอก สำหรับท่านเองบางองค์ที่ท่านไม่เพื่อข้างนอก ท่านเอาไว้เฉพาะนิดเดียวเท่านั้น นี่เป็นปรกติของพระในวัดนี้ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ไม่เคยมีเรื่องตะกละตะกลามกับอาหารการกิน เราไม่เคยจับได้นะ ท่านมักน้อยตลอดเวลา

บางองค์ก็วันถึงมาฉันก็มี ฉันทก็ฉันพอยังอัตภาพให้เป็นไป ท่านไม่ได้ฉันเพื่อพุง ท่านฉันเพื่อยังชีวิตอยู่แล้วจะได้ปฏิบัติธรรมด้วยความสะดวกสบาย การฉันมากการฉันน้อยต้องได้สังเกตผู้ภาวนา ถ้าฉันมากแล้วความขี้เกียจก็มา ความนอนมากก็มา ทุกอย่างมาหมด ถ้าฉันน้อยสติตั้งปัญญาขึ้น ถ้าฉันมากเหล่านี้หมอบๆ เพราะฉะนั้นการขบการฉันจึงเป็นประโยคสำคัญสำหรับผู้บำเพ็ญธรรม ฉันมากเป็นยังงี้ ฉันน้อยเป็นยังงี้ อดเป็นยังงี้ ผ่อนเป็นยังงี้ ท่านทดสอบของท่านอยู่ตลอดเวลา อันไหนที่เหมาะสมกับท่าน ท่านก็ก้าวอันนั้นมากกว่าเพื่อน เช่นผ่อนก็ผ่อนเรื่อยไป ผู้เห็นว่าอดดีก็อด ทั้งอดทั้งฉันๆ ผู้ดีในทางผ่อนก็ผ่อนเรื่อยไปๆ อย่างนั้น

นี่ละการฝึกฝนอบรมตนเพื่อความเป็นคนดี แล้วได้ภาคภูมิใจในภายหลังนะ เราได้รับความทุกข์ความลำบากในการฝึกทรมาณตน เกี่ยวกับเรื่องการขบการฉัน การหลับการนอนนี้ มันได้ภาคภูมิใจ เพราะได้ฝึกตัวเองอยู่อย่างนั้นตลอด ไม่ให้มันฉันอิมอาหารนะ ฉันทพอยังชีวิตให้เป็นไปเพื่อธรรมจะได้ก้าวสะดวกๆ ธรรมนี้ก้าวยาก ลดนี้ง่ายที่สุด ลดสวบเลย ก้าวนี้ก้าวยาก แต่ปากท้องมันขึ้นเร็วนะ ปั้งปั้งขึ้นเลย สำหรับธรรมไม่ได้ขึ้นง่าย ๆ จึงต้องได้ฝึก

ทางด้านอาหารนี้สำคัญมากทีเดียว จะฉันทให้สำราญบานใจสะดวกสบายไม่ได้นะ ฉันทให้อิมหน้าสำราญไม่ได้ มันจะบอกภายในจิต จิตก้าวไม่ออก ตะเกียกตะกายล้มลุก

คลุกคลาน เห็นแล้วนั้น อาหารทำจิตใจให้เป็นอย่างนี้ อาหารน้อยลงๆ แต่สติดีขึ้น ปัญญาดีขึ้น ความเพียรทุกด้านติดต่อกันด้วยสติๆ สติดี ท่านสังเกตของท่านอย่างนั้น ไม่ใช่สักแต่ว่ากินๆ อาหารดีๆ อะไรคว่ำมับๆ เหมือนลิง อย่างนั้นไม่ใช่ผู้ปฏิบัติธรรม ผิดหลัก ต้องสังเกตตัวเองเสมอ

การขบการฉันก็พอยังชีวิตเท่านั้นเองไม่ใช่เพื่ออะไร หลักใหญ่อยู่กับธรรม ต้องมุ่งธรรมเป็นที่ตั้ง ธรรมนี้เจริญได้ยาก แต่เสื่อง่าย เรื่องธาตุขันธ์มันเจริญได้ง่าย เจริญง่ายมาก เช่นเราอดอาหารก็วัน ไปบิณฑบาตในหมู่บ้านจนกระทั่งจะไม่ถึงหมู่บ้านเขาก้าวขาไม่ออกนะ พอฉันเสร็จแล้วมานี้ โอ้ย ม้าแข่งสู้ไม่ได้ มันมีกำลังวังชาขึ้นทันทีเลย พอฉันเสร็จแล้วดีดผิงเลย

ก็เคยมาแล้วที่พูดเหล่านี้ ไม่ใช่เอามาพูดไม้ๆ นะ เคยมาแล้วทุกอย่าง เวลาจะไปบ้านเขานี้ไม่ถึง มันจะตาย ก้าวขาไม่ออก เพราะอดอาหารมาหลายวัน คำนวณแล้ว กะว่าจะให้ถึงบ้านเขาแต่มันไม่ถึง มันก้าวขาไม่ออกก็นั่งเสียก่อน ส่วนจิตไม่เป็นอย่างนั้นนะ เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้าอยู่ภายใน เป็นอย่างนั้นนะมันต่างกัน ร่างกายอ่อนเปื่อยแต่จิตใจนี้แข็งแรงเขียว นั่น ที่นี้พอมาฉันจ้งหันแล้วร่างกายดีดผิง จิตใจชักจะอึดอาด เพราะฉะนั้นจึงได้ผ่อนสั้นผ่อนยาวอยู่ตลอดเวลา การขบการฉันสำคัญมากนะ

เรามันหนักทางด้านอาหารการขบฉัน ประกอบความเพียรมา อย่างอื่นก็ไม่เท่าไร แต่เรื่องอาหารนี้ได้กำชับกำซาเจ้าของ ถือเป็นกรณีพิเศษ คือคอยดูอาหารสำหรับเจ้าของ ฉันเข้าไปแล้วเป็นยังไงสำหรับความเพียร ต้องได้ดูเสมอ ถ้าหากว่าอาหารมากความเพียรจะด้อยลง สติจะผิดๆ พลาดๆ ไม่ค่อยแม่นยำๆ ถ้าอาหารน้อยๆ ลงไปโดยลำดับ สติจะดีขึ้นๆ นั้นเราทำเพื่อธรรม เราบำเพ็ญนี้เพื่อธรรม เพราะฉะนั้นถึงจะยากลำบากเราก็ทนเอา เพราะทางเดินไปอย่างนี้ นิสสัยวาสนาเราอำนวยในทางนี้เราก็ต้องไปอย่างนี้ ทุกข์ยากลำบากทนเอาๆ

เราไม่ลืมนึกที่พ่อแม่ครูจารย์ร้องไห้ก็เพราะท่านไม่เคยร้อง ท่านก็เห็น ไปเที่ยวที่ไร กลับมานี้มีแต่หนังห่อกระดูก อายุ ๓๐ กว่าก็มีแต่หนังห่อกระดูกมา ท่านรู้ๆ ว่าเราเอาจริงเอาจ้งขนาดไหนท่านก็รู้ มาวันนั้นท่านร้องไห้เลยเชียวนะ พอลงกราบมับๆ เฮ้ยทำไมเป็นอย่างนี้ละ เสียงร้องไห้ เราก็นั่งฟังท่านจะออกแ่งไหนอีก คอยฟัง นี่ท่านกลัวว่าเราจะอ่อนกำลังใจนะ ที่แรกท่านเห็นมันก็น่าตกใจอย่างว่า คือตัวเหลืองเหมือนทาขมิ้นหมดทั้งตัว หนังห่อกระดูกลงมา ตัวเหลืองหมดทั้งตัวเลย ลงมาหาท่านมันก็น่าตกใจ คงจะเป็นดีชานหรืออะไร นั้นละธรรมดา ท่านร้องไห้เลยเราจึงไม่ลืมนะซี

ท่านไม่เคยพูด เฉย ดูเราก็เห็น เพราะฉะนั้นเวลาไปเที่ยวที่ไหน ถ้าเราว่าไปคนเดียว ท่านผิงขึ้นทันทีเลย เอ้า ท่านมหาไปองค์เดียวนะใครอย่าไปยุ่งท่านนะ คือท่าน

เห็นเรื่องความเพียรของเรา เวลากลับมาวันนั้นกราบยังไม่เสร็จเลยท่านร้องไห้ ทำไมเป็นอย่างนั้นละ เราก็นิ่งฟังท่านจะออกแง่ไหนอีก นี่ท่านกลัวเราอ่อนเปียก พอพลิกมาทีหลัง อย่างนี้ละจึงเรียกว่านักรบ นั้นเห็นใหม่ละท่านพลิก กลัวเราจะเสียกำลังใจ ท่านบอกว่าอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ เป็นอย่างนั้นละพ่อแม่ครูจารย์ พลิกปั๊บๆ พุดตรงนี้ได้ ตรงนี้เสียตรงนั้นท่านต้องพิจารณาคำวณคำพูดของท่านทุกอย่าง

ที่แรกมันก็น่าตกใจ เหลือแต่หนังห่อกระดูกลงมาแล้วยังไม่แล้ว ยังตัวเหลือเหมือนทขม้นหมดทั้งตัวเลยมันจะไม่นำร้องไห้ได้ยังไง ท่านก็ร้องละซิ จากนั้นท่านก็พลิกใหม่ เพราะทำอย่างนี้ท่านก็ทราบแล้วว่ามันฝึกทรมานไม่ใช่เป็นเอง เป็นเรื่องการฝึกทรมานของเรา หนักเบาอะไรท่านก็ทราบในนั้น ท่านจึงร้องไห้ขึ้นมา จากนั้นท่านก็พลิกใหม่ มันต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ นั้นเห็นใหม่ละ ท่านกลัวเราจะอ่อนกำลัง ท่านให้กำลังใจขึ้นอีกทีหนึ่ง เราไม่ลืม พ่อแม่ครูจารย์พูดอะไรนี้มีเหตุมีผลทุกอย่าง การประกอบความเพียรนี้ท่านส่งเลยเทียว เรียกว่าท่านหนุนเลย ไปองค์เดียวเท่านั้น ท่านบอกไว้เลย ไม่ให้ใครไปยุ่งท่าน ให้ท่านไปองค์เดียว ตลอดนะ

เวลาเราจะไป จะไปก็องค์ ท่านถาม เพราะเรามีแต่ไปองค์เดียวนี้ ว่าไปองค์เดียวเท่านั้น ท่านเอ้อขึ้นเลยทันที เอ้า ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ชี้ เพราะพระนั่งอยู่ข้างๆ เวลาเราลาท่านไปเทียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ นั้น เราเองก็ไม่เคยสนใจกับใครว่าจะจ้องมองดูเราอะไรๆ บ้าง เราไม่สนใจ มาทราบเอาตอนพ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพ แหม พระณรรรมเลยเทียวนะรรมเรา แต่ก่อนไม่สนใจ เพราะรรมโพธิ์รรมไตรมีอยู่ทีนั้น เราไปได้สะดวกสบาย พอท่านมรณภาพเท่านั้นพริบเลยนะพระณรร ไม่ทราบว่าจะจ้องมองดูเราตั้งแต่เมื่อไร เพราะฉะนั้นความเพียรมันจึงลำบาก ต้องหลบต้องซ่อน ขโมยหนีไป หนีจากหมู่จากเพื่อน

ขโมยยังงี้ คือทำยังงี้หมู่เพื่อนก็ไม่ถอย จับติดเลยรรมไปตาม เราก็ดูหาอุบายชิ เราก็เป็นนิสัยอย่างนั้น เวลามันเด็ดมันเด็ดของมันเองนะจิต อยู่กับใครไม่ได้ ต้องอยู่คนเดียวๆ เท่านั้น ทีนี้หมู่เพื่อนมารุมมันขัดกัน ทนไม่ไหวก็ยอมรับให้ไปเสียก่อน ไปนี้ไปพักทีนั้น เอาละนะพอกกลางคืน กลางคืนก็มีกลางวันก็มี...เรา กลางวันเจียบๆ อย่างนี้เตรียมของไว้เรียบร้อยแล้วจะขโมยหนี แล้วก็เดินดูลาดเลา พระท่านอยู่ตามรรมไม้ๆ ตามแคว่ตามอะไร เดินดู องค์กรนี้เดินจงกรม องค์กรนี้นั่งภาวนา เราก็ดูเดินฉากไป พอเห็นว่าไม่มีใครสนใจกับเราแล้ว มาบ๊ีบเตรียมของ บาทระสะพายปั๊บๆ ออกทางไม่มีคน ไปเจียบเลย พระเหล่านั้นไม่ทราบ

เป็นเรื่องนะ ถ้าเป็นตกรรณนี้เราจะตกลูกอยู่เรื่องขโมยหนีจากหมู่จากเพื่อน เป็นแต่อย่างนั้นแหละว่าจั้นเถอะ เพราะเวลาจำเป็นของเราจริงๆ มันเป็นเรื่องจริงๆ ใครมา

เกาะไม่ได้เลย เวลากลางคืนเงียบๆ ด้อมไปนั่นด้อมไปนี่ มาแล้วเตรียมของไว้แล้วนะ
 นั้น พอเตรียมของเสร็จแล้วสะพายบาตรปุ๊บออกทางไม่มีพระไปเลย พวกนั้นตื่นมา
 ตอนเช้า โอ๊ย ยุ่งใหญ่เลย ไม่ทราบที่เราไปทางไหน หายเงียบ เป็นอย่างนี้เรื่อย ๆ นะ
 เรา นี่ละเวลาพ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพ เป็นอย่างนั้นทั้งนั้นละพระเณร ไม่ทราบท่าน
 จ้องท่านมองเราดูเราตั้งแต่เมื่อไร แต่ก่อนก็เฉยธรรมดาๆ เพราะมีร่มโพธิ์ร่มไทรอาศัย
 อยู่ที่นี่ เราก็ก่อนไม่สนใจกับใคร แต่พอท่านมรณภาพต้องเป็นอย่างนี้ แบบออกแบบขโมย
 กลางคืนเงียบๆ ดึกสงัดออก ขโมยหนีๆ เรื่อย

ออกก็เข้าป่าไปเลย โพล้โน้น ไปอยู่ที่นั่นปั๊บๆ แห่งละเจ็ดแปดวันหรือสิบสี่สิบ
 ห้าวัน ขโมยหนีเรื่อยนะไม่งั้นหมู่มิตรตามทัน ต้องไป ระยะเวลาเป็นระยะที่ความเพียร
 แก่กล้าจริงๆ พุดให้ชัดเจน ความเพียรกล้าไม่มีวันมีคืน การหลับการนอนไม่ได้สนใจ
 เลย บังคับให้นอนกลางคืนมันไม่ยอมนอน เรานอนนี่ก็เลสกับธรรมพีดกันอยู่บนหัวใจ
 รบกันอยู่ในเวลานอน ลูกขึ้นมางัดก็พีดกันอยู่ในเวลานั่ง ยืนเดิน มีแต่กิเลสกับธรรมพีด
 กันอยู่บนหัวใจ เรียกว่าอัตโนมัตติ เป็นเองๆ กลางคืนนอนไม่หลับ บางคืนตลอดรุ่งเลย
 ไม่หลับ คือจิตมันไม่ถอยหดกับกิเลส นี่เรียกว่าความเพียรกล้า เป็นเองนะ ต้องรั้งเอาไว้
 ไม่รั้งไม่ได้ รั้งให้นอนให้หลับให้พัก รั้งเข้าสู่สมาธิเพื่อความสงบใจ มันรั้งสองรั้งสามรั้ง
 เพื่อหลับเพื่อนอนเพื่อเข้าสู่สมาธิ จากนั้นความเพียรมันก้าวของมันตลอดๆ

นี่พุดถึงเรื่องเพื่อนฝูงรุมตามเรา ระยะเวลาเป็นระยะที่จิตใจของเราเป็นความ
 เพียรอัตโนมัตติ คือไม่มีวันมีคืน เวลาไหนที่เพลอ บอกขนาดนั้นเลย ไม่มี มันหมุนของ
 มันตัวๆ นี่ละการประกอบความพากเพียรเมื่อธรรมมีกำลังกล้าแล้วธรรมจะปราบกิเลส
 เรื่อยๆ กิเลสจะโผล่หน้าขึ้นมาไม่ได้ คอขาดเลย นี่เวลาธรรมมีกำลังกล้า เวลากิเลสมี
 กำลังกล้าไม่ได้นะ มันเอาหงายหมาๆ มันไม่ได้หงายเหมือนไอ้หยองหงาย ไอ้หยอง
 หงายมันหงายแบบเอาท้องลง พวกเราหงายมันหงายแบบเอาท้องขึ้น หงายหมา กิเลส
 เหยียบเอา นั้นละเวลากิเลสมันหนามันเอาแต่ท้องขึ้นทั้งนั้น หงายหมา ครั้นเวลาธรรมมี
 กำลังที่นี้ไม่มีนะ หมุนตัวๆ เลยกกลางวันกลางคืน ถ้ากิเลสมีมากน้อยมันจะถอยกันไม่ได้
 ถึงขั้นธรรมมีกำลัง

นี่ละการบำเพ็ญตนถึงขั้นธรรมมีกำลังมีได้แบบนี้เอง เห็นได้อย่างชัดเจน ถอด
 ออกมาจากหัวใจมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เวลาล้มลุกคลุกคลานก็รู้อแล้ว ครั้นเวลาธรรมมี
 กำลังมากน้อยเพียงไร จนกระทั่งถึงขั้นอัตโนมัตติหมุนตัวๆ ตัวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา
 นั้นละยิ่งแล้วเลย การหลับนอนนี้เหมือนว่าเป็นอุปสรรค บังคับให้หลับมันก็ไม่หลับ
 เพราะความเพียรมันแก่กล้ายิ่งกว่าที่จะมาสนใจกับการหลับนอน นี่ละมันหนัก นี่
 เรียกว่าความเพียรกล้า ถึงขั้นนี้แล้วกิเลสรอแต่จะ กุสลา ธมฺมา มันเท่านั้น ตัวไหนโผล่

ออกมาขาดสะบั้น ๆ นี่ละธรรมมีกำลัง ก็เลสขาดสะบั้น ๆ เห็นประจักษ์ในหัวใจ เอาจนกระทั่งมันขาดสะบั้นไปหมดเลย ที่นี้ความเพียรที่ว่าหมุนตัวเป็นธรรมจักรนั้นไม่ต้องบอกนะ เหมือนกับเราทำงานทำการ พองานสำเร็จแล้วเครื่องมืออยู่ในมือของเรา นี่ละเครื่องมือทำงานมันปล่อยเอง

อันนี้เครื่องมือของเรา สติปัญญาศรัทธาความเพียรทุกด้านทุกทาง หมุนตัวเพื่อฆ่ากิเลส ที่นี้พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วนั้น เรื่องกิริยาเหล่านั้นมันจะระงับตัวลงไปเอง ก็จะไปฆ่าอะไรทำลายอะไร มันเสร็จแล้วมันก็รู้อยู่ ท่านบอกว่า วุสิต์ พุรหมจรรย์ เสร็จแล้วก็กิจการงานที่หนักมากที่สุดในวัฏจักร สามแดนโลกธาตุนี้คืองานฆ่ากิเลส บัดนี้กิเลสได้ม้วนเสื่อลงไปหมดแล้วสิ้นเสร็จ งานแต่นี้ต่อไปจะไม่มีอีกแล้วงานประเภทนี้ นั้น มันก็เป็นอย่างนั้นมันรู้ในตัวเอง ขาดสะบั้นลงไปหมด เรื่องงานการที่จะแก้กิเลส กิเลสตัวไหนจะมาให้แก่ จะเอาอะไรมาเป็นกังวล หมดโดยสิ้นเชิง แล้วความเพียรที่จะแก้กิเลสก็ไม่มี หมด

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไป ท่านไม่มีคำว่าความเพียรเพื่อแก้กิเลส ก็มีแต่ความเพียรเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ด้วยการบรรเทาธาตุขันธ์ระหว่างจิตกับขันธ์อยู่ด้วยกัน บรรเทากันให้พอเหมาะพอดี การยืน การเดิน การนั่ง การนอน ให้พอเหมาะพอดี จากก็พิจารณาเป็นวิหารธรรม พิจารณาธรรมเกี่ยวกับเรื่องโลกเรื่องสงสารกว้างแคบหยาบละเอียด ท่านก็พิจารณาจนกระทั่งถึงวันนิพพาน ที่จะให้ท่านมากังวลกับเรื่องฆ่ากิเลสไม่มี จึงเรียกว่ากิเลสหมด ถึงกิริยาทำทางจะแสดงออกแง่ใดมุมใดมีแต่ธรรมทั้งนั้น เรื่องกิเลสแล้วไม่มี กิริยาทำทางจะแผดจะเผาเหมือนจะกัดจะฉีกทั้งเป็นนี้ก็ตามนะ เป็นอำนาจของธรรมพุ่งออกมาทั้งหมด เป็นน้ำดับไฟ ๆ ไปหมด ไม่มีกิเลสแฝงมาพอจะเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้กัน ไม่มี นั่นจึงเรียกกิเลสหมด จะคู้ยเขี่ยขุดค้นหาที่ไหนก็ไม่มี จะคู้ยอะไรก็มันรู้อยู่แล้วว่ามันหมด

นี่ละคุณค่าแห่งการบำเพ็ญความพากเพียร เวลาหนักมันหนักนะหนักจริง ๆ แต่เวลามันเบาก็อย่างว่าละขาดสะบั้น กิเลสขาดสะบั้นไปหมดแล้วไม่มีอะไรที่จะมาเป็นภาระ ในโลกนี้ไม่มี บอกอย่างนั้นเลย มีกิเลสอย่างเดียว พอกิเลสขาดแล้วเรื่องไม่มีในใจของพระพุทธเจ้า ของพระอรหันต์ หมดโดยสิ้นเชิง มีแต่ครองธาตุครองขันธ์อยู่เท่านั้น ถึงวันเวลาแล้วไม่อยู่แล้วเหอ ไม่อยู่ก็ไปเท่านั้นเอง นั่น ท่านจึงอยู่ง่าย ไปง่าย กินง่าย นอนง่าย ตายง่ายด้วย ท่านไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายกับอะไร มีกิเลสเท่านั้นพาให้ยุ่ง พอกิเลสขาดลงไปไม่มีอะไรยุ่ง ตายเมื่อไรท่านตายได้สะดวกสบาย ปล่อยขันธ์เฉย ๆ ความรับผิดชอบ ความยึดถือของท่านไม่มี มีแต่ความรับผิดชอบในขันธ์ พอถึงวาระแล้วหรือ จะไปไม่รอดแล้วหรือ ปล่อยเสียเท่านั้นไปเลย

จากนั้นคำว่าบรมสุขอยู่ในหัวใจแล้วท่านจะไปถามหานิพพานที่ไหน นิพพานอยู่ที่ไหน ก็คือใจดวงนี้เอง บรมสุขก็อยู่ที่นี้ ธรรมชาติก็อยู่ที่นี้ ว่านิพพานก็อยู่ที่นี้ ก็เลสไม่มี นั่นละแดนพ้นทุกข์อยู่แดนนั้น ใครถึงนั้นแล้วเลิศด้วยกันไม่ต้องบอก ไม่ต้องเสกสรร ปั่นยอ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์เลิศโดยหลักธรรมชาติ นี่ละการปฏิบัติธรรม แล้วธรรมที่จะได้มาครองหัวใจนี้มีแต่พุทธศาสนาเท่านั้น พุดให้ยั่นเลย ศาสนาใดก็ตามเราไม่ได้ไปเกี่ยวข้อง แต่ศาสนานี้เรียกว่าชินวเลย ศาสนานี้คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน สดๆ ร้อนๆ อกาลิโก ไม่เลือกกาลสถานที่เวล่ำเวลาที่จะให้มรรคให้ผล ขอให้การดำเนินการบำเพ็ญติดต่อกันไป ผลก็จะสืบเนื่องกันไปจนกระทั่งถึงนิพพานเลย นี่คือพุทธศาสนา พวกกันยัดไว้ให้ดินะ

นี่ยั่นเลยในหัวใจดวงเดี่ยวนี่ ไม่ต้องไปหาที่ไหน ไม่ต้องไปหาพระพุทธเจ้าที่ไหน มาเป็นพยาน มันเป็นอันเดียวกันหมดแล้วนี่ พอปีบนี้กระเทือนถึงพระพุทธเจ้าทั้งหมดเลย นี่ละความรู้ถ่าลงได้ถึงขั้นนี้แล้วหมดปัญหาด้วยกัน แม่น้ำมหาสมุทรกว้างแคบขนาดไหน เป็นมหาสมุทรด้วยกันหมด จิตของท่านผู้บริสุทธิ์มากน้อยเพียงไร เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานเหมือนกันหมด ถ้ามั่นหาอะไร นั่น พวกกันจำเอานะ ตายทิ้งเปล่าๆ ไม่ได้ดินะ

เรื่องกิเลสนี้แหลมคมมาก มันจะเสกสรรปั่นยอเอาบุตรเอาคุณมาเป็นทองคำทั้งแท่งได้ในหัวใจของเราไม่สงสัย กิเลสนี้มันเป็นบุตรเป็นคุณอยู่ในหัวใจเรา เวลามันแสดงฤทธิ์ออกมา มันก็เป็นทองคำทั้งแท่ง ให้ติดให้พันหลงตามมัน ทองคำทั้งแท่งมันไม่มองละ มันจะมองดูแต่บุตรแต่คุณ คือขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลงนั่นละเต็มหัวใจ แก้นี้ ออกไปๆ ทองคำทั้งแท่งจะค่อยไหลตัวขึ้นมาๆ จนกระทั่งเป็นทองคำทั้งหมด เป็นธรรมชาติ กิเลสหายเงียบเลยไม่มี อะไรจะมาเป็นคู่แข่ง แข่งหาอะไรมันหมดแล้ว มันสู้ไม่ได้ มันถึงหมด สู้ธรรมไม่ได้ ธรรมครองใจผาสุกเย็นใจ เอาละ พุดเพียงเท่านี้

ผู้กำกับ ปัญหาธรรมครับ (ปัญหาธรรมอะไร) คนที่หนึ่งนะครับ (ว่ามา) กราบนมัสการองค์หลวงตา ลูกได้ฟังจากวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนของเช้าวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๘ เรื่องสั่งปิดสถานีวิทยุเสียงธรรม FM ๑๐๓.๒๕ MHz ลูกสนใจมาก เพราะเพื่อน ๆ ที่อยู่กรุงเทพฯด้วยกันโทรมาโอตครวญ ถ้าปิดสถานีวิทยุแล้วผู้คนจะรับฟังธรรมะที่สอนการปฏิบัติได้อย่างแจ่มแจ้ง และถูกต้องได้ที่ไหน (ที่นี่ขอตอบแทรกสักหน่อย ก็ไปฟังผู้ที่มันสั่งปิดนะซิ เอ้าๆ ต่อไปที่นี้ เอาว่าไป) เพราะธรรมชาติปฏิบัติเป็นของยาก สำหรับผู้ฟังเพื่อนำไปประพฤติปฏิบัติจริง ๆ เพราะคนกรุงเทพฯภาวะสิ่งแวดล้อมบีบคั้นทุกอย่าง ดิ้นรนชวนชวาย ทุกสิ่งรอบข้างถูกบีบคั้น ก็อาศัยได้ฟังธรรม และนำไปปฏิบัติต่อจิตใจพอได้รับความสุขสงบทางใจบ้าง เกิดติดขัดปัญหาธรรม

ก็กราบเรียนถามผ่านทางจดหมายโดยตรงต่อครูบาอาจารย์ผู้สอนได้ พวกลูกๆ และเพื่อนๆ ไม่รู้จะถามรัฐบาลกับปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นได้อย่างไร และเริ่มต้นตรงไหน ใครจะทำความถูกต้องและแก้ไขให้ตรงกับจุดประสงค์ของประชาชน

น้ำมันแพง ของขึ้นราคา ทุกครอบครัวเป็นทุกข์ ลูกเรียน ค่ำรถ ค่าใช้จ่ายทุกอย่างขยับขึ้นไปตามๆ กัน ความทุกข์คับแค้นเกิดขึ้นกับทุกครัวเรือน พอมีเสียงธรรมเข้าสู่จิตใจ ก็พยายามลุกขึ้นสู้กับปัญหาต่างๆ ด้วยความอดทน มีกำลังใจ ทำดียอมได้ดี แต่ตอนนี้กำลังเกิดอะไรขึ้นกับเมืองไทย สื่อลามกต่างๆ ยั่วยุทำลายเยาวชนทุกครอบครัว พ่อแม่เป็นทุกข์ รัฐบาลกับเมินเฉย แม้แต่เสียงธรรมก็ว่าเป็นพิษร้ายแรงกับรัฐบาล รัฐบาลกำลังทำอะไรกับหัวใจของประชาชนผู้หวังพึ่งธรรม พวกลูกขอกราบขอบพระคุณหลวงตาที่เมตตานำธรรมเข้ามาแทนที่ความทุกข์ในหัวใจ จากลูกที่ยังติดข้องในกองทุกข์

หลวงตา อันนี้เขาก็พุ่งไปหารัฐบาลไม่ใช่หรือ ธรรมเราพูดได้อย่างตรงไปตรงมา และถูกต้องแม่นยำ ธรรมที่เราแสดงให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟังนี้ เป็นธรรมของพระพุทธเจ้า องค์ศาสดาทุกพระองค์ ไม่ได้แยกแยะไปไหน พอที่จะเป็นของแปลกปลอมมาสอนโลก ต้มตุ๋นโลกให้ลุ่มจมฉิบหายไป ไม่มีในธรรมของเราที่แสดงออกนี้ การแสดงออกถ้าโลกยังสกปรกรกรุงรังหรือเป็นพินเป็นไฟนี้ จะเห็นว่าธรรมนี้เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้โลกก็ โลกชนิดนั้นมาจากไหนก็ให้พากันพิจารณาเอง โลกอันนี้มาจากไหนมาทำลายธรรม ที่ให้ความร่มเย็นแก่โลกมาตั้งกับตั้งกลับแล้ว แล้วโลกอันนี้เพิ่งเกิดขึ้นมาเมื่อเร็วๆ นี้ มาทำลายธรรมะนี้เป็นโลกประเภทไหนก็ให้พากันพิสูจน์กันเอง เราเป็นแต่เพียงผู้เทศนาว่าการ

การเทศนาทุกอย่างนี้เป็นความถูกต้องแม่นยำ เราเอาตัวของเรานอกขันธ์เลย คือจิตนี้เป็นจิตธรรมดา พูดให้ชัดเจนอย่างนี้เลย ที่เราแสดงออกเป็นธรรมออกจากธรรมดาที่นั่น เราไม่สงสัยในการแสดง ไม่ว่าจะขึ้นธรรมชั้นใดภูมิใด ถึงวิมุตติพระนิพพาน เราเทศน์ออกมาจากหัวใจเราเต็มสัดเต็มส่วนไม่บกพร่องอะไรเลย แต่ถ้าโลกอันนี้เขาจะเห็นว่าเป็นพินเป็นไฟ เป็นเครื่องเผาไหม้ต่อโลก คือธรรมนี้เป็นเครื่องเผาไหม้โลก ก็ให้ท่านทั้งหลายเป็นผู้พิจารณา ท่านทั้งหลายเป็นผู้ปฏิบัติธรรม ได้รับความสุขความสงบร่มเย็นมาจากธรรม ก็ให้นำธรรมนี้ไปพิจารณาวิพากษ์วิจารณ์กัน

โลกนี้ก็โลกของเมืองไทย ผู้ที่เป็นมานี้ก็คนไทยด้วยกันเป็นมา อะไรจะควรแก้ไขยังไงก็ให้ไปแก้ไขกันเอง สำหรับหลวงตาบวเทศน์ไปแล้ว ใครจะปฏิบัติเอาก็ตาม จะไม่ปฏิบัติก็แล้วแต่ อย่างวิทยุนี้ เอา จะเปิดเท่าไรก็เปิด จะปิดก็แล้วแต่จะปิดกัน หลวงตาไม่ไปยุ่ง เข้าใจไหม เรื่องเหล่านี้ไม่ไปยุ่ง ให้เป็นทางการบ้านเมืองที่จะพิจารณา

กันเอง เพราะบ้านเมืองมีชื่อมีแป้นี่นะ ไม่ใช่อยู่ๆ ก็จะมาบีบบังคับเอาเลย อย่างหาเหตุหาผลไม่ได้มันเป็นไปได้ เราก็กินใจไว้เท่านั้นละ เราไม่มีอำนาจที่จะไปบีบบังคับเขาให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ เรามีอำนาจตามธรรมดาธรรมเท่านั้น ที่แสดงให้เห็นพี่น้องทั้งหลายฟังตลอดมาจนกระทั่งปานนี้ แล้วถ้าแสดงต่อไปก็จะเป็นแบบเดียวกันนี้เรื่อยไปเลย เราไม่มีที่จะไปบังคับหรือกดขี่ข่มเหงเขาให้ทำตามเราอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่มี เทศน์ใครจะเอาอีกเอา ไม่เอาก็เป็นเรื่องของสัตว์ กรรมของสัตว์เท่านั้นเอง ก็มีเท่านั้น

ผู้กำกับ คนที่สองครับ (เอ้อ ว่ามา) วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๘ น้อมกราบนมัสการองค์ท่านหลวงตา หลานได้นำธรรมะที่พระหลวงตาได้เทศน์สอนทางวิทยุเสียงธรรมมาปฏิบัติ พยายามระลึกรู้พุทโธอยู่ตลอดเวลา เพราะคิดว่าอาการป่วยครั้งนี้คงต้องตายแต่ก็ไม่ทิ้งพุทโธ คิดถึงธรรมะคำสอนที่องค์พระหลวงตาที่เทศน์บอกว่า จิตไม่ตาย จึงพยายามรักษาสติกับพุทโธให้อยู่กับจิต ไม่ส่งมารับรู้ทุกข์ของทางร่างกาย อาการป่วยหนักมาก กินอาหารไม่ได้หลายวัน ร่างกายแข็งไปหมด แน่นหน้าอก ลมหายใจเริ่มอ่อนและคล้ายจะไม่เข้าไม่ออก

ขณะนั้นรู้ว่าจิตไปหลงยึดเอาร่างกายเป็นของตัวเอง แต่ก็สลายไปเสียแล้ว ความจริงที่แสดงตัวอยู่ขณะนี้ ไม่สามารถจะย้อนกลับไปเหมือนเดิมได้อีก จึงพุทโธอย่างถึยิบและปล่อยวาง รักษาพุทโธให้อยู่กับจิต แต่สิ่งที่เกิดในขณะนั้นกับเป็นสิ่งอัศจรรย์ จิตกลับมีกำลัง ลมหายใจที่จะหยุดกับสะดุ้งขึ้น ร่างกายอ่อนนึ่งเป็นปกติ ธรรมะรักษาชีวิตและจิตใจของหลานให้รอดตายอย่างปาฏิหาริย์ หลานจึงขอกราบขอทราบวิธีการปฏิบัติภาวนาต่อไปว่า หลานควรจะทำอย่างไรต่อไป หลานขอมอบกายถวายชีวิตแก่องค์พระหลวงตา จากหลานผู้รอดตาย

หลวงตา ให้ปฏิบัติอย่างนั้นละ อย่างที่ปฏิบัติมาแล้วนั้น ผ่านมาได้นี้ถูกต้องแล้วถึงผ่านมาได้ เข้าใจไหมละ ถ้าปฏิบัติอย่างนี้ จิตไม่เคยตาย มันจะเป็นอะไรก็ตามกิริยาอาการต่างๆ ที่จิตจะรับทราบ จิตไม่ต้องกลัวตาย จิตไม่มีตายกลัวหาอะไรแล้วจิตนี้ละที่ไม่ตายมันจะพิจารณาเหตุผลกลไกอะไรแล้วระงับกันลงได้ ด้วยอำนาจแห่งจิตที่ไม่ตายนี้แหละ เข้าใจไหม ก็มีเท่านั้น

ผู้กำกับ คนที่สามครับ (เออว่ามา) มีมาวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๔๘ กราบนมัสการองค์พระหลวงตาด้วยความเคารพบูชาอย่างสูง ลูกขอเมตตาช่วยบอกทางเดินให้ลูกด้วย คือลูกมีปัญหาธรรมะที่เกิดขึ้น เป็นปัญหาธรรมะในปัจจุบัน ขณะนี้คือเวลาลูกนั่งสมาธิ เกิดทุกขเวทนาทางร่างกาย จิตจะแยกแยะส่วนทางกาย และแยกเรื่องของจิตไปพร้อมๆ กัน และทุกครั้งปัญหาก็จบลงสู่ความเป็นจริง และยอมรับในกันและกัน ปัญหาที่ลูกอยากกราบขอเมตตาจากองค์พระหลวงตาช่วยแนะนำ คือ ทำไมจิตรู้เห็น

ตามความเป็นจริง และอัศจรรย์ในธรรมชาตินี้ ยอมรับและซาบซึ้ง ทุกสิ่งที่รู้ที่เห็นที่เป็นและเกิดขึ้นในจิต ไม่มีทางที่จะลบเลือนและเปลี่ยนแปลงได้ แต่ทำไมจิตของลูกจึงไม่ก้าวหน้า ลูกรู้ว่าจิตละเอียดขึ้นเรื่อยๆ แต่ทำไมการเดินทางจึงยังไม่ถึงที่หมายสักทีของค์พระหลวงตาได้โปรดลูกด้วย ลูกขอกราบเทิดทูนบูชาของค์พระหลวงตามาด้วยความเคารพอย่างสูง จาก ลูกผู้มีดมน

หลวงตา มันก้าวหน้าอยู่ในนั้นแหละ ก้าวหน้าอยู่ในการพิจารณาที่ถูกต้องแล้วนี้แหละคือการก้าวหน้า ถูกต้องแล้ว มันก้าวหน้าอยู่นี้แหละ จะไปหาก้าวหน้าที่ไหนอีก เดี่ยวมันจะถอยหลังนะ ถูกต้องแล้ว ก้าวหน้าก็ก้าวนี้ซิ ก็ยืนยันแล้วว่าจิตไม่ตายกลัวหาอะไร จิตเป็นตัวยืนยันที่จะพิจารณาเหตุผลกลไกอะไรทั้งหมดได้สบาย จะไปกลัวตายหาอะไร ถ้ากลัวตายแล้วจิตบับลงไปแล้วไม่มีอะไรพิจารณาหมดกำลัง ก็ใจยืนยันอยู่แล้วว่าจะไม่เคยตาย เอาพัดกันไป อะไรเข้ามาเกี่ยวข้องกับใจพัดกันลงไป มันก็จะรู้จะเห็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ เอาเท่านั้นละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz